

HVA MÅ GJØRES

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

1975

Levekåra våre blir dårligere og dårligere. Dette er en situasjon som vi ikke lenger kan tolerere. Vi må forsvare levekåra på to måter. For det første må vi kjempe for høyere lån og stipend, stipendandelen må økes drastisk, renta må senkes til -74-nivå. For det andre må vi hindre at Samskipnaden blir et tilbud bare til pengesterke studenter. Samskipnaden må få varige statstilskudd for å klare seg gjennom den krisa den nå står overfor. Dette er enest utveg for å sikre at studentene har råd til å bruke Samskipnadens tjenester og de ansatte trygge arbeidsplasser.

Åssen få gjennombrudd?

Vi har tidligere stilt krav om høyere lån og stipend. Bare de gangene det har vært mobilisert store masser til aksjoner har vi fått virkelig gjennombrudd på krav. Velformulerte henstillinger og forhandlinger av enkeltpersoner har aldri ført fram. Samskipnadene i Bergen og Tromsø har søkt om statstilskudd. Disse krava kommer ikke til å bli godttatt for det blir lagt makt bak dem. Vi må vise at vi ikke lenger er villige til å redusere levekåra våre. De ansatte i Samskipnaden kan ikke lenger finne seg i utrygge arbeidsplasser. Vi må slå på storslegga for å vise staten at vi mener dette alvorlig. Husleiestreik er et av våpna vi kan bruke mot staten.

HUSLEIESTREIK

- et av midla vi må ta i bruk.

Det er et politisk press over lengere tid og det kan trappes opp om nødvendig. Vi kan tvinge staten til å ta hensyn til våre rettferdige krav.

ALTSÅ HUSLEIESTREIK ER NØDVENDIG.

Erfaringer med husleiestreik

Det har vært to husleiestreiker i Oslo i 1971 og 1972. Dessuten en i Bergen i 1973, der vi kunne nytte oss av de erfaringene en hadde fra de to første streikene i Oslo. Ut fra dette kunne vi innkassere en halv seier. Husleieøkninga ble utsatt et halvt år for de som streika, og kravet om ingen husleieøkning for hele 1974 gikk gjennom. Husleiestreik nytter! Dessuten lærte vi at kampen må rettes direkte mot staten fordi det er staten som har ansvaret. I Bergen ser vi lett at dette er riktig. Det er staten sjøl som kommer til å diktere oss oss prisøkninger siden styreflertallet var imot prisøkninger. De ansatte er avhengig av Samskipnaden som arbeidsplass. Vi må derfor stille krav som tar hensyn til de ansattes interesser. I Bergen er studenter og ansatte enige om at det eneste som kan redde Samskipnaden er varig statstilskudd. Byrdene kan ikke veltes over på studenter og ansatte. Ut

fra dette blir det sentrale kravet: Staten har ansvaret for Samskipnaden-bare varige statstilskudd kan redde Samskipnaden. De andre Samskipnadene har på lang sikt minst like store vanskeligheter som Bergen. De er også avhengig av statstilskudd. Reis parolen i alle samskipnadene!

Stå enhetlig

Staten vil i en slik streik prøve å splitte studentene opp mot hverandre. Vi må derfor for sørge for å få støtte fra studenter som sjøl ikke er i streik. Dette kan vi gjøre ved ikke å innsnevre kampen bare til husleiekraft, men også trekke inn krav som sikrer levevilkåra for alle studenter.

Vi bør starte streiken med å betale gammel leie til Samskipnaden på studentbyer som vedtar streik. Det er viktig at vi står mest mulig enhetlig overfor DNA-regjeringa som har direkte ansvar overfor vår økonomi, krisa i Samskipnaden og arbeidsplassene til de ansatte. Sentrale krav i streiken bør i allefall ta opp krava om:

1. Ingen husleieøkning.
2. Staten har ansvaret for samskipnaden-bare varige statstilskudd kan redde Samskipnaden.
3. Ingen rasjonalisering av de ansattes arbeidsplasser.

Statsbedrifta samskipnaden: DNAs vesle studentmonopol

Framlegg om høyre husleier i Samskipnaden har alltid vorte møtt med uro og misnøye frå studentane. For å leggje ein dempar på kampviljen har sosialdemokratane og andre reaksjonære, medvite spreidd ei rekkje myter om kva Samskipnaden egentleg er for noko. Den viktigaste har vore å framstille Samskipnaden som ein »interesseorganisasjon» eller »velferdsinstitusjon» for studentane. Studentsamskipnadene vert framstelt som eit så

stort gode i seg sjøl at studentane bør godta så å seie kva prisar og husleier som helst, utan å mukka.

I tillegg har studentane fått høyra at Samskipnaden stort sett er statsfinansiert, og at dette gjer studentane så »privilegerte» framfor andre grupper at dei ikkje har nokon grunn til å leggja seg borti når prisar og husleier skal fastsetjast.

Lat oss kort tilbakevise desse mytene.

Samskipnadene er oppretta i DNA-toppen si ånd. Heilt sidan første stund har trufaste sosialdemokrater site og administrert det som etter kvart har vorte eit statleg monopol på universiteta. Eit døme: Ottosen - sjefen for utgreininga av det nye høgskulesystemet har vore direktør i Samskipnaden i Oslo sidan opprettinga. Oppgåva har vore å driva butikk med studentøkonomien til monopolkapitalen og staten sitt beste.

Studentane »arbeidsgjevarar»?

Sidan studentane har fleirtal i styret, kjem dei likevel i eit »arbeidsgjevar-tilhøve» til dei tilsette. Når dei tilsette kjem med krav om skikkeleg løn, betre arbeidstilhøve osv., så er det formelt studentflertallet i styret som desse krava vert retta mot.

Slike krav frå dei tilsette er rett-komme nok. Samskipnadene er typiske lågtlønnsbedrifter, med mykje kvinneleg arbeidskraft og framandarbeidarar (Oslo). Harde rasjonaliseringstiltak og innsparringar dei siste åra har fleire stader (m.a. Bergen og Oslo) ført til hardare arbeidspress og dårlegare arbeidstilhøve.

»Splitt og hersk»

Denne styringsstrukturen høver som hand i hanske for staten. Studentane og dei tilsette vert sette opp mot kvarandre, og må »velja» mellom høgere prisar på kantine eller mindre bemanning og hardare arbeidspress. Del byrdene likt - og ikkje søl!

Les me årsmeldingane til Studentsamskipnaden i Bergen opp gjennom åra, ser me at to »forklaringar» på dei økonomiske vanskanen avløysar kvarandre: Store lønsauker for dei tilsette og stridige studentar som ikkje vil betala »nok» husleige. Statens økonomiske politikk og studentane sin dårlege økonomi høyrer me derimot lite om!

No må me slå fast at »arbeidsgjevar-tilhøvet» berre er tilsynelatande. Studentane høvar ikkje inn profitt på Samskipnaden. I den grad Samskipnaden akkumulerer kapital (og det har den gjort tidlegare), får i studentane inga nytte av den.

vend!

studentøkonomien UTARMES

Studentenes kjøpekraft har gått kraftig ned de siste åra. Følgende tabell viser dette

	Kostnadsrammer normalt	Kostnadsram. i 1968 kr.	Prosentvis endring i realverdi
1971/72	1 000 kr.	795	+ 3,9 %
1972/73	1 060 kr.	785	+ 1,3 %
1973/74	1 125 kr.	775	+ 1,3 %
1974/75	1 210 kr.	740	+ 4,5 %

Men dette er ikke hele sannheten. I tillegg kommer at stipendandelen har sunket fra ca. 25 % i 1970 til ca. 19 % i 1975. En altfor lav kostnadsnorm gjør det bare enda verre. To regnestykker: Mønsen er en avgift pålagt all forbruk (få unntak). For en student med forbruk på 17000 kr. pr. år betyr dette at 2800 kr. går rett i statskassa - altså mer enn det vi får i stipend! Vi har aldri fått noen kompensasjon for innføring av mønsen.

-så et til- Med et pennestrek i statsråd i høst ble renta til lånekassa satt opp med 3/4 %. Vips, så var et lån på 40000kr. blitt 60000kr. dyrere å betale tilbake (før 74000 nå 80000). Alt tyder på at renta vil fortsette å stige. Det er også snakk om rentebelastning i studietida.

I 10 av månedene i året har studentene et månedlig beløp til disposisjon som er lavere enn de lavest lønte i staten.

Dyr »studentvelferd»!

Dette er klare tall som slår tilbake myten om den privilegerte student. De fleste studentene er avhengig av denne kostnadsnormen som er bestemt av lånekassa. Det er ytterst få som kan leve på rike foreldre. Svekkning av kjøpekrafta er bare en av metodene som blir brukt for å utame oss økonomisk. Prispolitikken i samskipnaden er en annen.

For det første blir studentene offer for den enorme dyrtidsutviklinga staten legger opp til. Prisene stiger på alle nødvendige varer. For dette er det blitt innvilga 200kr. i økning av borteboerstipendet fra høsten, men dette kan ikke på langt nær dekke de økte utgiftene pga. prisstigninga. Dessuten kommer ikke kompensasjonen før til høsten. For det andre ser vi at prisstigningen på studentenes »velferdsorganisasjon» Samskipnaden, ofte har ligget over gjennomsnittet.

For Samskipnaden i Bergen steg husleiene fra 1970 til 1973 med 43 %. Konsumprisindeksen for boutgifter steg med 23 % i samme tidsrom. Dersom et forslag om prisøkning som er anket inn til Kirke- og Undervisningsdepartementet, går gjennom (noe som er svært sannsynlig) vil prisstigningen på enkeltthylber bli 63 % i perioden fra 1972 til 1975. Dessuten vil denne statsdiktaten øke kantineprisen med 10 %. Vi fikk i 1973 en prisøkning i kantine på 20 %. Når vi vet at andre Samskipnader i landet har hatt større prisøkning enn Bergen, kan vi skjønne at prispreset blir for stort for studentene. De har ikke lenger råd til å bruke kantiner og hybelhus.

Konsekvensene klare

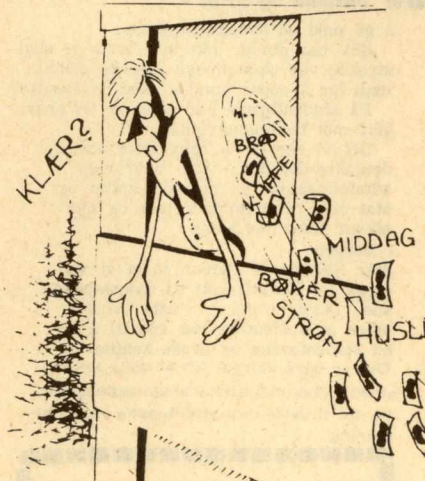
Flere og flere studenter må begynne å ta jobb ved siden av studiene. Den siste undersøkelsen fra NAVF viser at tallet på heltidsstudenter nå kryper ned mot 50 % av det samlede studenttall. Resultatene av dette er klare: færre og færre av de vanlige studentene, de som ikke har rike foreldre til å støtte seg, klarer seg ikke lenger på lån og stipend pluss sommerjobb. Barn fra arbeiderklassen blir presset vekk fra lange og kostbare sudier. Den mer omfattende universitetsutdannelsen blir på denne måten et privilegium for borgerbarn. De med dårligere råd blir presset til å jobbe om dagen og studere om kvelden, og til å ta kortere rasjonaliserte studieopplegg. »Heltidsstudenten» skal på museum ifølge Gjerde.

Hvem tjener dette?

DNA-toppen har i sin utdannelsepolitikk lagt opp til en utdanning som tjener den klassen de sjøl er en del av - monopolkapitalen. Det er en utdanning som skal bli billig, fleksibel og lydig arbeidskraft. Dette er nødvendig i en tid da hele den norske økonomien skal legges om til oljevirksomhet. Sjølfansierte billige studenter betyr nye millioner til oljevirksomheten.

Studenter, pensjonister, arbeidere og andre grupper av folket skal ramme livretma inn mens monopolene vasser i millionnves eringer og profitt.

- Vi må kreve reelle forbedringer:
- Minst 40% stipendandel
 - Kostnadsnormen må heves
 - Nei til økt gjeldsbyrde
 - renta må senkes til 74-nivå.

sjung om studentens lykkelige dar....

Torstein Dahle:

STATSTØTTE ENESTE UTVEG

Studentsamskipnadene er i dag inne i en økonomisk krisesituasjon. Med hvilken politikk møter studentene og de studentvalgte representantene denne krisa? Vi spør Torstein Dahle, styreformann i Samskipnaden i Bergen (S/Bg):

-Hvilke problemer har styret i Samskipnaden i Bergen stått overfor?
-Hele høsten gikk med til budsjettarbeid. Oppgaven vår var, gjennom undersøkelser og diskusjoner, å få full klarhet i Samskipnadens økonomiske situasjon. Hva er den konkrete situasjonen i dag, -hvorfor er vi kommet opp i uføret, og hvordan skal vi forholde oss i tida framover,

Kapitalistisk bedrift

Først må vi ha klart for oss det helt grunnleggende: Samskipnaden er en vanlig kapitalistisk bedrift, som staten har gitt visse meget beskjedne fordeler-sammenlignet med hvilken som helst annen norsk bedrift innenfor denne bransjen. Hele kafeteria-bransjen er i dag krisepreget. Ved siden av å bli rammet av denne alminnelige krisa, rammes Samskipnaden av at den er bundet til en spesiell kjøpesvak kunde-gruppe, - nemlig studenter.

-Hva med hybelhusene?
-Med nybelhusene vil jeg si at det foreløpig går noe bedre enn med kantine. Men statens generelle pris- og rentepolitikk, som blant annet har ført til en rentetegnning fra 2,5 til 5% på Husbanklån er i lengden utålelig. Jeg vil si et hovedangrep på studentenes økonomi i dag, skjer iform av det økonomiske angrepet på Samskipnaden. Og dette angrepet svekker i høyeste grad vanlige folks barn mulighet til å gjennomføre en universitets- eller høyskoleutdanning. Stipend og lån holder ikke tritt med prisstigningen. Det er det nå lenge siden de har gjort. Samskipnaden må klare seg sjøl og blir offer for den skattestigning, prisstigning og rentestigning som staten

administrerer ned over hodet på de. Det vanlige svaret fra samskipnadene i denne situasjonen har vært å ty til atter nye prisstigninger. Dette er i dag mindre enn noen gang et akseptabelt svar, levevilkårene til studentene tillater det rett og slett ikke.

Rasjonalisering krever staten

- Resultatet vil bli en ny adgangsgeregulering til universiteter og høyskoler?
- Nettopp! Familiens lommebok vil sørge for adgangsbegrensning. Adgangsbegrensning skjer nå ikke lenger i form av å lukke studiene, men gjennom økonomiske restriksjoner. Stortingsmelding nr. 17 og lærerutdanningslova legger opp til rasjonalisering innenfor universitet og høyskoler, samtidig som det økonomiske angrepet vidergår ned tilgangen på nye studenter utenfra. Til sammen skal disse to tiltakene gjøre utdanningspolitikken billigere for staten.

- Hvilke vedtak har styret fattet i denne situasjonen?
- Gjennom budsjettidiskusjonene i budsjettkomiteen og andre steder, krystalliserer det seg to forslag: Det ene ble satt fram av administrasjonen og fikk tilslutning fra de ansatte. Det gikk ut på 10% prisstigning på middager og 14% prisstigning på hybelhusene. Budsjettet ville etter dette forslaget havne på et underskudd på 700 000. Det er viktig her å legge merke til at også de ansatte

mente det ville være både uakseptabelt og uansvarlig å gjøre opp budsjettet i balanse. De pekte på at deres forslag var en nødløsning som gjorde det helt nødvendig med tilskudd fra staten senest i 1976. Studentene sa fra at de ikke ville tåle noen prisstigning. Etter deres mening ville denne linja også være den beste for å trygge arbeidsplassene. Vi vet fra tidligere at en prisstigning på kantine vil slå ut i omsetningsnedgang. I tillegg til dette frykter vi at husleietegnning vil slå ut i tomme hybler. Skal arbeidsplassene sikres innenfor dette systemet, må vi også sikre omsetningen.

- Hva er det budsjettmessige resultat av denne linja?
- Etter dette vedtaket, som er styreflertallets vedtak, vil budsjettet ende med et underskudd på 1 mill. 390 000,-

Bare statstilskudd kan hindre krise

Alle er enige om at studentsamskipnaden i Bergen ikke er i stand til å greie seg økonomisk ut 1976 på egenhånd. Vi er noe uenige om hvor store byrder studentene i dagens situasjon kan tåle. Vi er også enige i at dersom vi ikke får statstilskudd må mesteparten av kantinevirksomheten nedlegges. Den eneste rimelige løsning, er at staten tar ansvar både for studentenes levevilkår og for Samskipnaden som arbeidsplass.

- Og det innebærer?

- Det innebærer betydelige statstilskudd

- Hvorledes kan det oppnås?

Studenter og ansatte må stå sammen

- Skal vi oppnå det må staten utsettes for et hardere politisk press fra studentene og de ansatte. Det viktigste er at studentene og de ansatte kjemper på eget grunnlag for sine egne interesser. I hovedsak er disse interessene felles. Husleiestreik er for studentene et aktuelt kampmiddel. Det er her viktig å undersøke mulighetene for et kampanfelleskap på landsbasis. De ansatte på sin side kan for eksempel øve press på departementet, for eksempel ved å mobilisere fagforeningene sine.

staten har BUKTA OG BEGGE ENDENE

Studentene må spise mindre

- Hva så med pensjonistene?
- spør Gjerde

Dei fleste studentsamskipnadene står no oppe i alvorlege økonomiske vanskar. Det er viktig å slå fast at det er staten som har ansvaret for at denne situasjonen er oppstått.

1. Statens politikk auker samskipnadenes utgifter.

Den kraftige auken på utgiftssida i Samskipnaden dei siste åra, har si årsak i tilhøve som staten har den direkte kontrollen med, eller som hande tilsette kompensasjon for prisstigning. Det har vore lite rom for real-lønsframgang. Tvert om er det både i Oslo, Bergen og Trondheim gjennomført rasjonaliseringstiltak som har skore ned talet på arbeidsplasser og

Reaksjonære demagogar vil ofte ha det til at det er lønsauker som først og fremst er årsaka til Samskipnadens sin dårlege økonomi. Då må me slå fast: Lønsaukene i Samskipnaden dei siste åra har knapt vore nok til å gje direkte tilsette kompensasjon for prisstigning. Det har vore lite rom for real-lønsframgang. Tvert om er det både i Oslo, Bergen og Trondheim gjennomført rasjonaliseringstiltak som har skore ned talet på arbeidsplasser og

Reaksjonære demagogar vil ofte ha det til at det er lønsauker som først og fremst er årsaka til Samskipnadens sin dårlege økonomi. Då må me slå fast: Lønsaukene i Samskipnaden dei siste åra har knapt vore nok til å gje direkte tilsette kompensasjon for prisstigning. Det har vore lite rom for real-lønsframgang. Tvert om er det både i Oslo, Bergen og Trondheim gjennomført rasjonaliseringstiltak som har skore ned talet på arbeidsplasser og

Reaksjonære demagogar vil ofte ha det til at det er lønsauker som først og fremst er årsaka til Samskipnadens sin dårlege økonomi. Då må me slå fast: Lønsaukene i Samskipnaden dei siste åra har knapt vore nok til å gje direkte tilsette kompensasjon for prisstigning. Det har vore lite rom for real-lønsframgang. Tvert om er det både i Oslo, Bergen og Trondheim gjennomført rasjonaliseringstiltak som har skore ned talet på arbeidsplasser og

Reaksjonære demagogar vil ofte ha det til at det er lønsauker som først og fremst er årsaka til Samskipnadens sin dårlege økonomi. Då må me slå fast: Lønsaukene i Samskipnaden dei siste åra har knapt vore nok til å gje direkte tilsette kompensasjon for prisstigning. Det har vore lite rom for real-lønsframgang. Tvert om er det både i Oslo, Bergen og Trondheim gjennomført rasjonaliseringstiltak som har skore ned talet på arbeidsplasser og

Reaksjonære demagogar vil ofte ha det til at det er lønsauker som først og fremst er årsaka til Samskipnadens sin dårlege økonomi. Då må me slå fast: Lønsaukene i Samskipnaden dei siste åra har knapt vore nok til å gje direkte tilsette kompensasjon for prisstigning. Det har vore lite rom for real-lønsframgang. Tvert om er det både i Oslo, Bergen og Trondheim gjennomført rasjonaliseringstiltak som har skore ned talet på arbeidsplasser og

Reaksjonære demagogar vil ofte ha det til at det er lønsauker som først og fremst er årsaka til Samskipnadens sin dårlege økonomi. Då må me slå fast: Lønsaukene i Samskipnaden dei siste åra har knapt vore nok til å gje direkte tilsette kompensasjon for prisstigning. Det har vore lite rom for real-lønsframgang. Tvert om er det både i Oslo, Bergen og Trondheim gjennomført rasjonaliseringstiltak som har skore ned talet på arbeidsplasser og

mange stader auka arbeidspresset. Lønsaukene i Samskipnaden har langt frå vore store nok. Samskipnaden er framleis ei lågtlønnsbedrift.

2. Staten fastset kjøpekrafta

Inntektene i Samskipnaden kjem i hovudsak frå studentane. Når dei får dårlegare råd - slik som no - går dette ut over Samskipnaden: Omsetninga stagnerer, og prisstigninga slår ut i omsetningssvikt.

I Bergen steg kantineprisane med 20% i 1973. Omsetninga minka med 18% - dvs. vinninga gjekk opp i spinninga. I Oslo har omsetninga av varm-

mat (volum) minka frå 1970 til 1974 med 25%. Studentane får mindre og mindre råd til å kjøpa dei varene som Samskipnaden tilbyr.

Difor er situasjonen no slik: Samskipnadene er snart ute av stand til å halde drifta i balanse - uansett prisnivå! Det er ikkje berre prinsipielt uakseptabelt å leggje større byrder på studentane - det er også berdriftsøkonomisk nyttelaust!

Såleis er framtidsperspektiva: Utan statleg driftstilskott vil Student-samskipnadene gå konkurs om få år. Husleigeaukar kan kanskje gje ei kortare utsetjing av samanbrøtet - men ikkje hindra det.

3. Statsdikterte prisar

I tillegg til at statens politikk legg tilhøva godt til rette for økonomisk krise og samanbrot i Samskipnadens økonomi, grip staten også inn direkte: Dersom ikkje studentane godviljug går

med på høgare kantineprisar og husleiger, grip staten inn og dikterer prisane. I Bergen og Tromsø har styret no gjort vedtak som har avvist prisauker. Men vedtaka er anka til departementet, og der er det all grunn til å tru at dei vil verta omgjorde.

Me ser altså: Staten har ingen skruplar med å gjennomføre tiltak som forverrar tilhøva både for studentar og tilsette. Statens politikk trugar sjølv eksistensen til Samskipnadene - utan at staten til no har synt nokon vilje til å gripa inn.

Difor er der berre eit kraftig politisk press frå studentar og samskipnads tilsette over heile landet som kan bvinga staten til ettergifter. Ein landsomfattande husleigestreik vil vera eit nyttig verkemiddel for å få manifestert dette politiske presset.

Lær avmon- tørstreiken

SOLIDARITET MED DE STREIKE

Kamplinja vinner fram på arbeidsplassene. Klassesamarbeidslinja til DNA/LO-toppen fikk nok et skudd for baugen. Da telefonsentralmontørene skjøv "arbeiderrgjeringas" voldgiftslov til side, ble ITT/NAF tvunget til store innrømmelser. I direksjonene, på toppen i LO-palasset på Youngs-torget varsler høstens streiker om at kampen om oljeprofitten blir hard. Arbeidsfolk tar kampen opp mot dyrtida og forsvarer retten til å slåss.

Støtten fra studentene blir framheva av heis- og telefonsentralmontørene. Mer enn 100.000 kr. bare fra Universitetet i Oslo, penger og støtte fra alle landets høyere læresteder gjør at studenthelsen fra DNA-pampene Tor Halvorsen, Bjartnar Gjerde og Torbjørn Berntsen faller i skrin jord.

1. mai skal vår voksende kampvilje demonstreres i gatene. Arbeidere, studenter, kvinner og andre som har tatt opp kampen går sammen. Enhet mot AP-regjeringas klassesamarbeid! Bruk erfaringene fra streikekampene - slutt opp om Faglig 1. mai Front 1975. Avis alt samarbeid med aspen-grener og deres klassefeller 1. mai.

NKS og AKP(m-l) har konsekvent støtta de streikende arbeiderne på lærestedene. M-l bevegelsen tok initiativet og leda streikestøttekomiteene. Vi mobiliserte studentene til å gi parolen: Enhet studenter - arbeidere et konkret innhold.

SV-ledelsen på mange læresteder må tåle hard kritikk, enkelte steder bør hele SV-lag vurdere om de virkelig

mener noe mer enn svada med den samme parolen. Passivitet karakteriserer deres praksis i støttearbeidet. En tynn enspalter var alt Universitets (m/SV-redaksjon) har ofra på streiken siden i sommer! Til gjengjeld har det ikke mangla angrep på kamplinja i studentbevegelsen og Rød Front som heismontørene, STK-montørene og 3245 støtta i DNS.

"Venstre"-opportunistene i KUL er neppe fornøyd med sin innsats. De klarer ikke å splitte streikestøttekomiteene og gjøre streikestøtte til en sak bare for

de "røddeste røde". Forsøket på å lede streikene fra Universitetet ble avvist av og de streikende sjøl. Teorien om at fagforeningene er en del av statsapparatet og ubrukelige i streikekampen, at voldgiftsdommer er progressive når de brukes mot småbønder og fiskere (en del av herskerklassen), at det ikke finnes noen streikerett i Norge, osv. fikk et

komisk skjær over seg når de grunnstøtte på virkeligheten. Når KUL'ere til overmål kaller pengeinnsamlingen til de streikende "humanistisk blå-kors virksomhet" uten perspektiver, blir klassekarakteren til deres teori og praksis dyp - dyp blå.

Praksis avgjør hvem som står for ei riktig linje, og hvem som ikke gjør det. NKS har vokst gjennom støttearbeidet. En sterk m-l bevegelse er en forutsetning for resultater i dagkampen og kampen for sosialismen i Norge. Trekk lærdommer fra støttearbeidet - meld deg inn i NKS! Meld deg på våre studiestrikker! Styrk kamplinja i studentbevegelsen!

SVs liner

Trond Værnes, hovedstyremedlem og SV'er - i fare for å bli kastet.

Christian Bruusgaard, hovedstyremedlem og DSM'er (DSM er medlem og SV'er - i fare for å bli kastet.

I Oslo: Saboterte USV kravet om utsettelse av budsjettvedtak til studentene hadde fått handsama det på allmøte.

SV-representantene i hovedstyret i Samskipnaden gikk inn for styreteravgiftsauke og bruk av midlar som skal gå til dagheimbygging o.l. for å dekke underskottet på forretningsdrifta til Samskipnaden.

Dette blei gjort tvert imot ST-vedtak og tilleggsall-møte vedtak. Til overmål gikk disse "studentrepresentantane" inn for "ansvarleg" overvelting av mest mogleg av byrdene på studentar og tilsette.

'Studentar og tilsette må ta på seg ansvaret for DNA-regjeringa sin reaksjonære politikk' - det er lina dei står for.

Univ.SV sitt meldingsblad oppsummerer:

'Hva er USV's linje i denne saka? Samskipnaden befinner seg i en vanskelig økonomisk krise. Vi mener at studentene må ta sin del av ansvaret for at Samskipnaden skal kunne gi sikre arbeidsplasser og et forsvarlig service-tilbud. De ansatte gjør sin innsats ved

HVA MÅ GJØRES
Organ for Norges Kommunistiske Studentforbund.
Ansvarlig: Bernt Holtsmark
Postboks 5628, Briskeby, Oslo 2

Tykt i offset hos
A/S Duplitykk
Oslo 1975

Statsbedrifta samskipnad. forts...

Minimalt statstilskot

Samskipnaden får driftstilskott frå staten. I Bergen utgjør det ca. 3% av totalinntektene. Og dette går ikkje til forretningsdrifta, men til ulike ikkje-kommersielle tiltak som Studenttinget, studentaviser, støtte til studentforeningar, NSU o.l. Forretningsdrifta - hybelhus, kantiner, varehus osv. - er sjølffinansierande.

Den overveldande delen av Samskipnaden sine inntekter kjem såleis frå studentane sine slunkne lommebøker. Til samanlikning: I Bergen er inntektene frå semesteravgifta åleine dobbelt så store som statstilskottet!

Dessutan er kantine fritekne for moms på siste ledd -dvs. på all verdiauke som skjer i bedrifta. Dette er ikkje noko "studentprivilegium", men

gjeld for alle bedriftskantiner. Og Studentsamskipnadens kantiner er bedriftskantiner for studentar og tilsette på universitetet.

Omfanget av dette momsfritaket er heller ikkje så stort at det har noko å seia - i Bergen ca. 1,5% av totalinntektene.

Dette er sanninga om den "statsfinansierte" Studentsamskipnadene

Statstilskot nausdynt

Me har andre stader dokumentert at det er staten som forverrar Samskipnadens sin økonomi og skaper krise Difor er det heilt rettferdig og rimelig krav at staten tek ansvaret for velferdsbehova til studentane og arbeidstilhøva åt dei tilsette. Det som trengs er ikkje symbolske loyvingar slik vi får idag, men varige og omfattande støtteordningar.